תורה אור השלם 1. והנשארים בְּבָּם וְהַבְּאתִי מַּוְךְ בְּלְבְּנָם בְּארצת אַנְבִיהָם וְוְרַדְף אַתְם קול עַלָּה נְדָף וְנְסוּ מָנֻסָּת הָרב וְנְפָלוּ וְאַין רֹדְף: היכרב וְנְפָלוֹ וְאַין רֹדְף:

הגהות הב"ח

(d) גפ' ראיבעית אימא שלא יהא חוטא: (2) רש"י ד"ה ספק וטטור להד קדקי"אל: (3) ד"ה שהפריז וכי מדמו שחטבא למפלע: (1) הוב" ד"ה כל אשה וכי להיות נדקת בוי הכא: (6) בבה"ד אפרש לאם. מ"ב בדף לני בד"ה והיולדת:

רש"י ד"ה שהפריז שהגדיל והרחיב. כמו פרזות תשב ירושלים (זכריה ב") רש"י בצ"מ סט: ד"ה מפרין:

גליון הש"ם

מוסף רש"י

לחדודי לאביי. כדי שישאל (חולין מג:) שישיב לו מה

שאני אומר כו'. אבל בקופה הא נמלא שרץ לחוכה ושעת מליאתה טמאה היא: עורב אייםי ושדא. לאחר שטלטל הקופה לזוית אחרת ובזוית הראשונה לא היה: מכדי האי ככר ספק טומאה הוא. ספק נגע ספק לא נגע אבל אקופה לא פריך דהא לא איתחזיק טומאה

בזוית של בית הראשון. וכי היכי דפריך אככר מני למיפרך אמחט ואמטלית ולשנויי כדמשני: שאין בו דעת לישחל. חם נגע חם לח נגע: ספקו טהור. דהא (ט קיימא לןי) ספקו טמח ברה"י משום דגמרינן מסוטה שמוטה יש בה דעת לישאל אם נטמאה אם לאו: בטומאה דרבנן. כגון הנך מעלות דחומר בקדש (חגיגה כ:) בגדי פרושין מדרס לחוכלי תרומה (שם יח:) ומש"ה אפילו ברה"י ספקו טהור: עלה נדף. דבר הקל ה"נ טומאה קלה. אית דאמרי מדף עליונו של זב ושבוש הוא דעליונו של זב מטמא ככר מן התורה בפרק בנות כותים (לקמן דף לב:) נתקו הכתוב מטומאה חמורה לטומאה קלה לומר לך דאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין ומעיקרא כי אותביניה הכי הוה ס"ד דעליונו של זב הוא: שהפריז. "שהגדיל והרחיב מדתו (ג) שטמאה למפרע מפקידה לפקידה: איידי דסנא מעם לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה. דאינטריך למיתניה דלא תימא עם סילוק ידיה ראתה באחד בשבת תנא נמי כו': מחי טעמה דרבנו. מחי האי שיעורא דמעת לעת דגשלמא מפקידה לפקידה דהלל ניחא דשמא עם סילוק ידיה ראתה אלא מעת לעת מאי שיעורא הוא: אשה מרגשת בעלמה. ואם איתא דעם סילוק ידיה ראתה הות מרגשת: אם כן. דאשה מרגשת: מהא דיה שעתה. ואפילו מעת לעת אמאי מטמא למפרע: חכמים חקנו להן וכו'. מתני' היא (לקמן יא.) פעמים היא לריכה להיות בודקת כו': שתרית. להכשיר טהרות של לילה להוציא מכלל ספק טומאה שאם תמצא טהורה תדע שלא ראתה בלילה ולכשתמצא ערבית טמאה יצאו אלו מספק: ווו. שבדקה עכשיו ומלאה טמאה והרי ימים רבים שלא בדקה: הפסידה עונה. כל טהרות שנתעסקה בהן בעונה הזאת הפסידוה: מאי עונה. הרי שתי עונות הן היום והלילה דהיינו מעת לעת כגון אם מלאה ערבית טמאה הפסידוה כל טהרות של יום ושל אמש: ומשני עונה יתירה. הפסידוה משום קנס שהרי

הפסידוה טהרות של אמש משום קנם

אבל טהרות של יום לאו קנם הוא דאי

נמי בדקה שחרית ומלאתה טהורה

וערבית ומלאתה טמאה הפסידה

טהרות של יום דהיינו מפקידה לפקידה

ואיבעית אימא במומאה דרבנן. לא גא לתרן דאפילו אי הוי דבר שיש בו דעת לישאל דאתי שפיר דמה לו לתרן

זה כיון דאמת הוא דככר ומדף אין בהם דעת לישאל אלא מתרץ אפיי אין לתלות באדם טהור כמו בנפילה לפי שהנפילה קרובה לודאי כמו

שאני אומר אדם מהור נכנם לשם ונמלה הכא נמי נימא עורב אתא ושדא אדם דבכונה אמריגן עורב דשלא בכונה לא אמרינן מכדי האי ככר ספק מומאה ברה"י הוא "וכל ספק מומאה ברה"י ספקה ממא משום דהוי דבר שאין בו דעת לישאל שיוכל רבר שאין בו דעת לישאל בין ברה"ר בין ברשות היחיד ספקו מהור ואב"א הכא במומאה דרבנן ידיקא נמי דקתני מדף כדכתיב יעלה נדף: וחכ"א לא כדברי זה כו': ת"ר וחכ"א לא כדברי זה ולא כדברי זה לא כדברי שמאי שלא עשה סייג לדבריו ולא כדברי הלל שהפריז על מדותיו אלא מעת לעת ממעמת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעמת על יד מעת לעת מעת לעת ממעמת על יד מפקידה לפקידה יכיצד בדקה עצמה באחד בשבת ומצאת מהורה וישבה שני ושלישי ולא בדקה ולרביעי בדקה ומצאה ממאה אין אומרים תממא מפקידה לפקידה אלא מעת לעת ומפקידה לפקידה ממעמת על יד מעת לעת כיצד בדקה עצמה בשעה ראשונה ומצאת מהורה וישבה לה שניה ושלישית ולא בדקה ולרביעית בדקה ומצאה ממאה אין אומרים תשמא מעת לעת אלא מפקידה לפקידה פשיטא כיון דבדקה עצמה בשעה ראשונה ומצאת מהורה לא מממינו לה מעת לעת איידי דתנא מעל"ע ממעמת על יד מפקידה לפקידה תנא נמי מפקידה לפקידה

ממעמת על יד מעת לעת אמר רבה מאי מעמייהו דרבגן אשה מרגשת בעצמה א"ל אביי אם כן תהא דיה שעתה ורבה סלחדודי לאָביי הוא דבעי אלא מאי מעמייהו דרבנן כי הא דאמר רב יהודה אמר שמואל החכמים תקנו להן לבנות ישראל שיהו בודקות עצמן שחרית וערבית שחרית להכשיר מהרות של לילה וערבית להכשיר מהרות של יום וזו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה מאי עונה עונה יתירה א"ל רב פפא לרבא והא זימנין משכחת לה ג' עונות במעת לעת השוו חכמים מדותיהן שלא תחלוק במעת לעת שלא יהא חומא נשכר מאי בינייהו איכא בינייהו דאתניסה 🐠 ולא בדקה: כל אשה שיש לה וסת [וכו']: לימא מתני' ר' דוסא היא ולא רבנן ״דתניא ״ר״א אומר ארבע נשים דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה וזקנה יר' דומא אומר כל אשה שיש לה ומת דיה שעתה אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דר' דומא אלא שלא בשעת ומתה אבל בשעת ומתה מודו ליה ומתניתין בשעת וסתה ודברי הכל מכלל דר' דוסא אפילו שלא בשעת וסתה אמר מאן תנא להא דת"ר אשה שיש לה וסת כתמה ממא למפרע שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת לעת נימא רבנן היא ולא רבי דוסא אפילו תימא רבי דוסא ע"כ לא פליג רבי דוסא עלייהו דרבגן אלא בשעת וסתה אבל שלא בשעת וסתה מודי להו ומתניתין בשעת וסתה ור' דוסא היא וברייתא

וברייתא ממעטת על יד מעח לעת: ג' עונות. כגון אם לא בדקה ימים רבים ובדקה בלהרים דמטמאין לה מעת לעת דהוה להו ג' עונות היום אמש ואתמול למפרע עד להרים והשתא קסינן לה שתי עונות ורבנן חדא הוא דקנסו ותו לא: ומשני הכמים השוו מדוסיהם שלא סחלוק במעח לעת. זמן קבוע וחלוט נתנו לה למפרע ואפילו עשתה אותו זמן מג' עונות כגון שבדקה בלהרים ולא בדקה שחרית ואמש לא רלו לגרוע ולמעט זמנה הקבוע לה אלא פסקו דבריהם שלא חמן דברים לשיעורין: אב"א. להכי מטמינן לה מלהרים דאתמול דאי אמרת לא נקנס אלא עונה יחירה נמלא חוטא נשכר דאילו זו שלא בדקה עלמה ימים רבים ובדקה לה היום שחרית היתה נקנסת מעת לעת שלם ומפני שאיחרה עד הלהרים והוסיפה לחטוא לא תפסיד אלא לילה וחלי יום: דאימניסה. שנאנסה שחרית ולא בדקה ללישלא דחוטא נשכר ליכא דהא כאליסה ללישלא דלא מחלוק איכא: ד' נשים דיין שעסן. מפני שדמיהן מסולקים ואין דם מלוי בהן: בחולא מחלה דמים שלא נאכחים והיום שלא בשעם וספה דכיון דראתה שלא בזמנה איכא למיחש דלמא מקמי הכי הוה דהא ליכא למימר אורח בזמנו בללא עליה: אלא בשעם וסחה חבום. אף על גב דבראייתה דיה שעתה מטמאינן כתמה למפרע. עד שעת הסבום, אף על גב דבראייתה דיה שעתה מטמאינן כתמה למפרע דהא אשכחינן בראייה טומאה למפרע שאם תראה שלא בשעת וסחה מטמאה למפרע: לימא רבנן היא. דאמרי שלא בשעת וסחה מטמאה למפרע: לימא רבנן היא. דאמרי שלא בשעת וסחה מטמאה למפרע: לימא רבנן היא. דאמרי שלא בשעת וסחה מטמאה למפרע: לימא רבנן היא. דאמרי שלא בשעת וסחה מטמאה למפרע: לימא רבנן היא. דאמרי שלא בשעת וסחה מטמאה למפרע: לימא רבנן היא. דאמרי שלא בשעת וסחה מטמאה למפרע:

שסובר המקשה אתי שפיר דאיירי בטומאה דרבנן ואיירי בבגדי עם הארץ לפרושים ורש"י דפי׳ בבגדי פרושים דהוי מדרם לאוכלי תרומה נראה שסובר שעתה בא לתרך אפיי בשיש בו דעת לישאל ולכך לא רצה לפרש בבגדי ע"ה לפרושים משום דהתם לא היינו מקילין כדאמרינן בשבת פ"ק (דף טו:) דעל ו' ספיקות שורפין את התרומה וחשיב בגדי ע"ה דעל ודחי מגען שורפין ועל ספק מגען תולין (וחשיב בגדי ע"ה): וולפי שיטתו היה יכול לפרש דס"ד דמקשה דמדף היינו בגדי עם הארץ ושמא לא פירש כן משום דבת"כ איקרי מדף עליונו של זב וכן במסכת זבין פ"ה [מ"ב] ובעדיות פ"ו [מ"ב]:

שעתה. שיש לה וסת דיה שעתה. סבל תיתה למה הפסיק ושנה המשמשת בעדים ה"ל למיתני מיד כילד דיה שעתה וי"ל דקמ"ל אע"ג דיש לה וסת לריכה לשמש בעדים כדאמר בגמרא אע"ג דתנן לקמן (דף יה.) אע"ג שאמרו דיה שעתה לריכה להיות בודקת (י) הכא תנא ליה לאשמועינן דאותה בדיקה חשובה היא למעט מעת לעת דהוי חדוש כדאמרי׳ בגמרא ודלקמן היינו בד' נשים דדיין שעתן והא דמשמע הכא דאפי׳ אותן דדיין שעתן לריכין בדיקה ובשילהי בנות כותים (לקמן דף לח:) תנן דכל י"ח שבין נדה לנדה הרי היא בחוקת טהרה ומפרש בגמרא דאינה לריכה בדיקה ואפ״ה קאמר התם דמטמא מעל"ע בע"ה (ס) אפרש לשם:

שו א מייי פט"ו מהלי שאר | אבות הטומאה הלכה ח: שז ב מיי שם פט"ז הלכה ב [ופט"ו הלכה ח]: יו ג מיי פ"ו מהלכות משכב

ן ושמיי הלכה חן:
יז ג מיי פ"ו מהלכח משכב
ומושב הלכה ג ע"ש בכ"מ
וכפי רש"י בשם אית דאמרי:
יש ד מיי שם פ"ג הלכה ד:
יש ה מיי פ"ד מהלכה ד:
משכב ומושב הלכה ולכה הלכה לומושה הלכה ולוין קיא:

תום' הרא"ש

משום דכלים ליכא פסידא כולי האי שיש להם טהרה רמקוה. ועי"ל דרל הוי ויחא במקרות בעי ל זכל הני ניחא דאיכא למיתלי בטמא כמו בטהור כגון סתם עם הארץ אבל תינוק והך דהכא בשלמא טהור חשש שלא יטמא הככר והעיסה אלא טמא אמאי: במומאה פרושים מדרס לאוכלי תרומה ומה שלא פירש בגדי תרומה ומה שלא פירש בגדי עם הארץ מדרס לפרושי׳ משום דבההיא שרפי׳ תרומה כדאמרי׳ פ״ק דשבת על ו׳ ספיקות שורפין את התרומה. על ספק בגדי עם הארץ וכיון דשרפינן עלייהו הרומה לא מקילינן בה לתלות באדם טהור ולפי סברא זו לא היה צריך רש״י לפרש בתחלת הסוגיא דס״ד דמדף הוי עליונו של זב דטמא מדאורייתא שהיה יכול לומר דס"ד דהיינו פי׳ כן אלא משום דבת״כ קרי לעליונו של זב מדף. קר עציינו של זב מוף. ותנן נמי במס' זבין פ"ה והמדף מלמעלן ובמס' עדיות פ"ו שהחי עושה משכב ומושב מתחתיו לטמא אדם לטמא בגדים לטמא אום לטמא בנוים ועל גביו מדף לטמאות אוכלין ומשקין: שהפריז. בזיי"ן כמו פרזות תשב ירושלים ואי גרס הפרין בנו"ן יש לפרשו לשון גידוק . כמו מפרין על שדהו באיזהו נשר וכמו פורנא ליתמי עליהן תרומות ומעשרות מעות להיות מפריש עליהן . מעשר שני מפריש עליהז לעת של בדיקה בין למ״ד מעתלעת של הנחה לא שייך למיפרך מ"ט. דעם סילוק ידו לא שכיח דמיתבדי הלכך הוצרכו חכמים ליתן שיעור כפי הנראה בעיניהן: בל אשה שיש לה ווסת דייה שעתה. סדר המשנה ק"ק דמעיקרא הוה ליה למיתני המשמשת והדר כל אשה דמפרש בגמ' ומשמשת ניחא דקאי אכל אשה שיש